

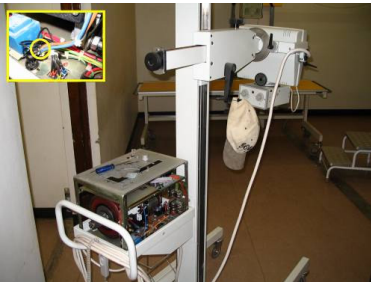
Nieuwsbrief over de werkzaamheden van Arjan

Toen we Nederland verlieten had ik een paar ideeën over wat ik hier zou gaan doen. Regelmatig krijg ik vragen over wat er van die plannen geworden is, daarom leek het mij handig om een soort overzicht van al mijn activiteiten op papier te zetten.

Allereerst besteed ik de nodige tijd aan het opknappen van huis en tuin. Daarnaast help ik soms de mensen van de workshop van het ziekenhuis of de mensen van de missie, waar domineesfamilie Stadler woont. En een non-profit organisatie heeft me benaderd om voor hen werk te doen als bestuurder, hierdoor zal ik ook meer met de lokale bevolking in contact komen en kan ik de nodige projecten helpen opzetten en uitvoeren. Verder gaan Simone en ik één keer per week naar de stad om inkopen te doen en de nodige zaken te regelen.

Het huis is nog lang niet klaar. De eerste mijlpaal staat nu wel vast en dat is wanneer Henk en Trudy langskomen. Onze eigen slaapkamer is inmiddels af en we zijn nu Leons kamer aan het verven zodat ook hij zijn eigen kamer kan gaan gebruiken. De twee logeerkamers volgen dan waarbij de grootste kamer ook het meeste werk is. Inmiddels heb ik in de keuken de kastjes van nieuwe planken voorzien en heb een oude schoorsteen gesloopt. Ik wilde niet eerder met slopen beginnen dan dat er tussen de woonkamer en de keuken een deur was geplaatst vanwege het stof. Zo heb ik mijn eerste deur opgehangen en volgens Simone is dat aardig gelukt. Deze week zal ik het plafond gaan repareren. Eerst was het idee om alles te vervangen, maar nu denk ik dat ik gewoon een stuk hardboard tegen het gat aan timmer omdat het ander wel erg veel werk is. Als Simone haar eerste salaris (van drie maanden tegelijk inmiddels!) krijgt dan willen we tegels voor de vloer in de woonkamer gaan kopen zodat het huis binnen in ieder geval 'bewoonbaar' kan worden verklaard. Een extra douche staat wel op het verlanglijstje maar is niet noodzakelijk. Wat voor ons overigens noodzakelijk is, is voor de mensen hier ook wel weer overdreven. Wie gaat nou van zijn eigen geld een huurhuis van de overheid opknappen? Leg dat maar eens uit.

Ook het klussen in huis gaat wel eens vervelen en dan neem ik Leon op mijn rug in de draagzak om een rondje over het ziekenhuisterrein te lopen. Ik heb een hoop rotzooi gezien en vergane glorie. Momenteel heeft een dokter uit Bangladesh de touwtjes in handen en dat is kort gezegd waardeloos. Naast alle medisch blunders verwaarloost hij ook het ziekenhuisterrein. De mensen van de werkplaats hebben geen gereedschap waardoor zij ook weinig kunnen doen. Sinds ik hier ben heb ik bij elkaar één schroevendraaier, één hamer, een oud lasapparaat en een boormachine gezien, je begrijpt dat daarmee niet heel erg veel te repareren valt. Sinds ik af en toe mijn gezicht laat zien in de werkplaats komen er steeds meer vragen of ik iets kan repareren. Zo ook met de grasmaaier waarvan de aandrijving niet werkte. Ze hadden al meerdere malen het apparaat laten repareren, maar als deze terugkwam dan deed hij het nog steeds niet wat mijn logica ver te boven gaat. Later bleek dat ze de motor en versnellingsbak hebben laten reviseren terwijl de aandrijving (lees V-snaar) kapot was. Ongelofelijk dure reparaties maar hij reed voor geen meter. Na mijn hulp rijdt hij nu prima, en in ieder geval zijn de motor en de versnellingsbak zijn nu ook goed!

Ook in het ziekenhuis word ik er wel eens bijgeroepen. Het meest spectaculaire wat ik tot nu toe gedaan heb is het repareren van een mobiel röntgenapparaat dat sinds 1993 niet meer in gebruik was. Ik was er eerst een beetje bang voor maar na wat spuurwerk via boeken en internet had ik voldoende informatie om de klus aan te kunnen. Er bleek een diode in de bekabeling van de polsdrukschakelaar, om het apparaat te starten, te zijn afgebroken. Maar waar vind je een diode? Mijn eerste optie was een printplaat van een oude televisie maar daar zat geen goede diode meer op. In Umtata vond ik een elektronicazaak die ook componenten verkocht. De juiste kleur(!) uitgezocht waarna de klus eigenlijk kinderspel was. Voor de röntgenassistent was het feest en reden om te dansen en te zingen. Waar we daarna hard om hebben moeten lachen. Later nog een röntgenfoto ontwikkelmachine gerepareerd maar dat was meer het probleem van schoonhouden. Verder komen er wel kleine verzoekjes binnen betreffende laswerk, soldeerwerk en allerhande reparatiewerk maar daar kan ik mijn dag niet mee vullen. Ondertussen heb ik de verantwoordelijken van de provincie, het district en het ziekenhuis ontmoet en gesproken en die zijn zich ervan bewust dat ik wel wat kan. Daarom willen ze voor mij een baan creëren in het ziekenhuis, of zelfs voor de hele regio

omdat de nood overal hoog is. Maar het is een langdurig proces waarbij ook mijn werkvergunning een struikelblok is. In ieder geval zit ik niet stil en informeer af en toe naar de voortgang van zaken.

Terwijl een aantal mensen in Nederland mijn computerkennis en -adviezen missen ben ik hier een soort computergoeroe geworden. In het land van de blinden is al gauw éénoog koning. Dat betekent wel dat ik steeds vaker de hele dag achter zo'n beeldscherm zit te turen. Ik heb ondertussen wel heel wat computers nieuw leven ingeblazen. De één heeft een virus, de ander heeft weer installatieproblemen en de volgende geef ik gewoon de laatste nieuwtjes door in dit computerarm deel van de wereld. In Nederland zijn er vast ook wel mensen die weten wat ik bedoel. Waar Europa zich opmaakt voor het inburgeren van internettelefonie (Voip'en en Skype), leg ik hier uit dat je ook snellere verbindingen kan krijgen dan op een 56k-modem.

Het kan hier ook wel anders hoor. Binnenkort ga ik met een ingenieur uit Stellenbosch een WIFI (lees:WIMAX) -verbinding opbouwen met een antenne-versterker die een bereik heeft van meer dan 50km. Daarmee kunnen we de klinieken (buitenposten), waar Simone werkt, in verbinding brengen met het ziekenhuis. Dat is hi-tech van de bovenste plank. Het is momenteel een de vraag waar de zendmast komt. Een mogelijke plek is bovenop het dak van de lokale chief (lees stamhoofd). Daar weten we zeker dat de accu's niet gestolen worden. Een ander project is om gezamenlijk met de andere dokters een satellietverbinding te krijgen om te kunnen internetten. Als dat lukt dan koppelen we beide systemen

aan elkaar en voorzien we de hele regio, waaronder scholen, van internet. De techniek is haalbaar. Momenteel is het wachten op de toestemmingen. Eerst vond de telefoonprovider het niet zo'n goed idee, maar toen we vroegen of ze eraan wilden meewerken waren ze wel geïnteresseerd. Alleen de overheid moet er nog heil in zien maar dat is een kwestie van tijd.

Met de mensen van de missie, waaronder de familie Stadler, hebben we goede contacten. Ik heb ongelofelijk veel respect voor wat zij hier mogelijk maken. Willie, de dominee, heeft naast zijn werk ook zijn hele huis weten om te bouwen tot een prachtige plek. In de dertig jaar dat hij hier zit heeft hij zijn auto en alle overige machines zelf leren repareren. Hij moest wel want hier heb je geen technicus in de buurt. Daarvoor heeft hij alle gereedschap die je maar kan bedenken in zijn werkplaats liggen. En dat alles heeft hij uit de praktische school leren gebruiken. Sinds onze komst help ik hem vooral met zijn computer waarvoor ik als dank zijn gereedschap mag gebruiken.

Door al mijn bezigheden hier ben ik vaak thuis te vinden. Leon vind het geweldig en klust vrolijk mee. Dan weer in huis met de schroefjes en dan weer in de tuin met de hark of het dragen van takken en bladeren. Het is een vrolijk mannetje en zegt elk passant gedag. Vicky zorgt goed voor hem en geeft hem alle aandacht. Ondertussen doet ze het huishouden waarbij Leon ook weer staat te 'helpen'.

Elke week proberen wel eens naar de stad te gaan. Dit is de enige manier om inkopen te doen. In Pijnacker deden we ook een keer per week boodschappen dus dat is niets nieuws. Hier is het een uur rijden. Rondom de stad zijn er wel asfaltwegen maar in onze buurt is het enkel gravel. We zijn dan ook blij dat we een 4x4 hebben want soms is het echt ploeteren door de modder, vooral als het regent. Anders is het gewoon een luxe om hoog boven de slechte weg in een auto met goede vering te rijden. Het is ook een mooie omgeving en af en toe neem ik de digitale camera mee om onderweg foto's te maken. In de stad is het echt opletten geblazen. Iedereen waarschuwt ons voor de meest verschrikkelijke gebeurtenissen die zij, of bekenden, hebben meegemaakt. Dus houden wij de deuren op slot en ramen dicht. Gedraag ik me volgens Simone als een paranoïa. Ook als het 40 graden in de auto wordt. In het begin namen we Leon mee maar dat is geen doen dus laten we hem thuis bij Vicky. Normaal gesproken nemen we ook geen waardevolle spullen mee naar de stad of houden we allebei wel iets bij ons. Als we legitimatie nodig hebben bij het aanvragen van het één ander dan hebben we allebei ons eigen paspoort bij ons. Als er na twee maanden niets gebeurt word je als nieuwkomer toch makkelijker. Soms bij de hitte ga je toch even de auto uit en op de stoep staan en tussen de mensen wachten tot dat Simone weer terugkomt van de bank, postkantoor of een winkel. Je loopt eens het postkantoor in om te kijken of de rij waar Simone in staat al korter wordt. Maar altijd houd ik de auto in de gaten. Vooral bij het postkantoor. Daar is geen bewaking maar omdat daar veel straatverkopers zijn

lijkt het toch wel veilig. Het is er eigenlijk altijd druk. Langs alle kanten lopen er mensen om de auto heen. Soms kijken ze wel eens naar binnen, glimlachen ze en zwaai ik terug. Totdat er een moment komt waarbij Simone even snel post wil ophalen en haar tas in de auto laat staan, het toch weer te heet wordt om in de auto te blijven zitten en het toch wat langer duurt dan verwacht. Dat je even wil gaan kijken waar Simone blijft om toch binnen drie minuten weer terug bij de auto wil zijn. Dan sta je gek te kijken als het slot van de auto opengebroken is en de tas met paspoorten, rijbewijs, pinpassen, geld en de digitale camera weg zijn. Dan besef je dat je blij mag wezen dat de auto er nog staat en dat ik er niet in zat toen ze inbraken. Je voelt dan dat ze je altijd in de gaten houden. Dat een vriendelijke blik in de auto niet altijd bedoeld is om je gedag te zeggen. Dat je nu weet wat het is om een doelwit te zijn voor diefstal, beroving of nog erger. Ik ben in het begin vooral boos geweest op mezelf omdat ik nonchalanter werd. Nu ben ik vooral gespannen als ik naar de stad ga omdat ik me een doelwit voel. Ik zal er mee moeten leren leven dat je niet alle gevaren kan voorkomen.

Het project om producten van mijn oude werkgever, Priva Building Intelligence, op de markt te zetten verloopt moeizaam. Vooral naar het niveau van de overheid. Een econoom waarschuwde mij dat ik niet te snel naar de overheid moest stappen. Omdat ze je alleen aanhoren, het idee kopiëren met hun eigen naam eronder zonder dat je zelf maar één voet aan de grond krijgt. Gelukkig hoorde ik dat op tijd, nog voordat ik ze ontmoet had. Intussen heeft een 'pipeline company' interesse getoond en wil binnenkort met mij praten. Het Priva Concept is niet uniek, de markt kent gelijksoortige systemen. Ik wil van dit bedrijf weten welke concurrentie er is en met welk concept ze op de markt komen. Ik begreep dat ze via een radiografische verbinding werken. Die installatie zou veel kostbaarder zijn dan via de gsm verbinding die al het hele land dekt. Ik blijf hoop en moed houden en geef zeker niet op. Zij willen van mij zien welk uniek concept ik hun kan tonen. Zo verwacht ik een evenwicht in het uitwisselen van informatie die voor beide partijen interessant zou kunnen zijn.

In januari ben ik gevraagd om lid te worden van een non-profit organisatie. Het is een organisatie

Transcape
NPO

bestaande uit zes personen. Milja van der Scheer, een dokter uit Nederland die hier al een paar jaar, heeft al veel kunnen betekenen en is ook een fondsenwerver. De huidige voorzitter

vertrekt binnenkort naar het buitenland, en ik werd gelijk als nieuwe voorzitter aangenomen. We zullen maar zien wat dit gaat inhouden. Voorlopig houd ik me bezig met het schrijven van projectvoorstellen. Er is hier veel te doen maar er is geen kapitaal om activiteiten te starten. Als er eenmaal een project loopt dan biedt dat veel voordelen voor de lokale bevolking hier. We concentreren ons op voorlichting, gezondheidszorg, preventie, opleiding en nieuwe banen. Een hele brede doelstelling maar dat schept ook veel mogelijkheden. We hopen dat bekenden van ons kunnen helpen om een aantal projecten te kunnen starten en realiseren. Wie nu al interesse heeft om ons te helpen kan mij dat laten weten via AvanderSar@planet.nl. Ik zal later met meer informatie over de projecten komen.

Als laatste ben ik vanaf het begin bezig een Xhosa drummer op te sporen. Een oud-collega van mij was voor mijn vertrek erg enthousiast over het opzetten van een handel in drums. Sinds een maand hebben we een drummer gevonden die volgens zeggen de beste drums van Transkei maakt. Ik ben momenteel contacten aan het leggen in het bijzijn van een vloeiend Xhosa sprekende vriend. Als we een prototype van een drum kunnen opsturen dan kan in Nederland gekeken worden of het type voldoet aan de wensen van de markt. Daarna hopen we een handel te kunnen beginnen waarbij ik ernaar streef dat de drummer ook jonge mensen in dienst neemt om hen het vak te leren. De drums zijn ook erg gewild bij de toeristen in Zuid-Afrika waardoor hier ook wel een handel op te zetten is. Binnenkort zal ik de drummer persoonlijk ontmoeten waarna de gesprekken over een prototype en een eventuele handel kunnen plaatsvinden.

Zo heb ik het dus druk zat. In ieder geval hebben jullie wel nu een idee van wat ik hier zoal doe. Vriendelijke groet en tot horens.

Arjan van der Sar,
<http://www.vandersar.info>